

Caleidoscop în alb și negru

Neconținut, un OZN dă ocol spațiului de joc, multiplicându-se pe parcurs, pentru ca la sfârșit imaginea care circulă în fundal (video: Bogdana Pascal) să se clarifice progresiv, dezvăluind o identitate neașteptată: farfuria zburătoare nu era altceva decât proiecția deformată a unui text sfărâmat în cuvinte izolate. Această poezie a vocabulelor disparate produce asupra publicului un efect emoțional mai puternic încă decât dansul sau decât recitarea ce se desfășuraseră până atunci, chiar dacă nu toți spectatorii știu că ea este extrasă din volumul *Improvizez libertate* al lui Tudor Mihai Cazan – poet tragic dispărut în anul 2005, când de-abia ajunsese la vârsta luiiei Hasdeu. Iar impresia artistică profundă rezistă și la o lectură ulterioară a textului integral și compact (tipărit în programul de sală), cioburile poeziei alcătuiind imaginea caleidoscopică a unui univers de o bogăție infinită.

Dansul, muzica și recitarea sunt, în schimb – cum spune (în același program de sală) Andreea Căpitănescu, autoarea conceptului și a coregrafiei – „lumi care nu se întâlnesc niciodată, dar parcurg același traseu”. Cei doi interpreți ai spectacolului **Cioburi de ploaie** spun pe rând aceeași poveste a Mariei Fanin (despre „sămânța universală a lui NU”): Valentina de Piante Niculae o rostește agale și cu accent străin, iar ulterior, Attila Bordas o reia în unguerește și într-un tempo foarte rapid. Dansatoarea mai recită o poezioară italienească despre dulciuri și (tot din folclorul copiilor) intonează un cântecel franțuzesc, dar de dansat, ambii dansează mai mult pe tăcere: el pornind de la un contact total cu podeaua scenei, de care se desprinde anevoios, cu mișcări tot mai spasmodice, iar ea, abandonând destul de târziu poziția verticală, pentru o apropiere progresivă de orizontală; amândoi tratează solul mai curând ca pe un inamic decât ca pe un sprijin, lovindu-l amarnic (fie cu palma, fie cu talpa) sau încercând să-l respingă printr-o mișcare oscilatorie, sărind mereu mai sus și mai rapid; ambii acționează cu deplină independență, ba chiar ignorându-se reciproc, până și atunci când discursul coregrafic pe care Andreea Căpitănescu îl încredințează fiecăruia dintre ei este identic (sau măcar complementar).

Fără decoruri, fără alte culori decât diferitele nuanțe de alb și negru, fără lumini funcțional și artistic „desenate”, fără costume dacă nu frumoase, măcar cât de cât expresive (din fericire, șleampăta rochie neagră de sub care genunchii dansatoarei apar ca bandajați este completată de părul ei incredibil de lung, care chiar „joacă” la un moment dat), montarea aceasta seamănă în chip surprinzător cu *Narcis*-ul companiei italiene „Astra Roma Ballet”...

Mai cu seamă că și aici muzica reprezintă elementul cel mai interesant, cu deosebirea că adesea ea evoluează de una singură, *Crystal Silence* de Corneliu Dan Georgescu „consonând” perfect, ca spirit și atmosferă, cu cele câteva pagini alese din creația compozitoarei Maia Ciobanu: trio-ul *Contraste apropiate* – unde complexul discurs compoizistic este generat de motivul unei celebre lucrări beethoviene pentru pian (*Sonata opus 53*, supranumită *Waldstein* sau *Aurora*) – și două piese din ciclul *Cioburi de ploaie* – titlu preluat din poezia lui Tudor Mihai Cazan și împrumutat întregului spectacol realizat (cu sprijinul financiar al ArCUB) de către Centrul Național al Dansului.

Centrul Național al Dansului și ArCuB – Cioburi de ploaie. Conceptul și coregrafia: Andreea Căpitănescu. Muzica: Maia Ciobanu și Corneliu Dan Georgescu. Proiecția video: Bogdana Pascal. Interpretarea: Valentina de Piante Niculae și Attila Bordas. Data premierei: 11 februarie 2008.